

ΑΡΙΘ. 19.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

[Κλεάνθης]

Η απόφασις (Σκηνή Κρητική)

εφ. *Αναμόρφωσις*, Κεφαλλονιά

1. αρ. φ. 19, 12 Νοεμβρίου 1866, σ. 1-3
2. αρ. φ. 20, 19 Νοεμβρίου 1866, σ. 1-3

ΠΑΡΑΘΥΛΙΣ,

Η ΑΠΟΨΑΣΙΣ

ΣΚΗΝΗ ΚΡΗΤΙΚΗ.

(Νόξ.)

Α΄.

(Διάφοροι Κρήτες κάθονται αναομιλούμετοι.)
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Ν' ἀφύπνισαν τὰ ὄπλα, καὶ τὸν αἰχμῆνα
Νὰ κίψωμεν ἔς τοὺς Τούρκους!.. Ἰδοὺ τί θέλει
Ὁ Ἰσμαὶλ... Ἡ Κρήτη νὰ προσκυνήσῃ!..
Ποτέ! καὶ τάφος τῶν τίκων τῆς νὰ γείνη
Ἄνισως μάλισθ. Ποτέ! οἱ Κρήτες εἶμι
Θάνατον μάλλον προκρίνωμεν ἢ δουλείαν...
Θάνατος! μόνον εἰς τῆς δειλῆς καρδίας
Τρέμον ἔμπναι. Ἡ βίβη τοῦ ἀνδρείου
Τὸν τάφον βάλει μὲ δάφνας ἀμαράντους...
Ἄλλὰ βραδύουν! Περιόχεται ἡ βίχη.

Καὶ τίς εἶναι μίπως ἀνακαλόγη
Τὴν κρότην μας ὁ Τούρκος! Ὄμμα προδύτου
Μίπως ἀκολούθητῃ τὰ βήματά μας!...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἄκουο πύρον ἔς τοῦ βίκατος τὴν κοίτην
Ποδοβολῆν ἀφράκτως ἰαίνει εἶναι.

ΘΡΑΣΥΜΒΑΗΣ.

Καὶ ποῖος ἄλλος εἰς ζοφρὴν τοιαύτην
Νύκτα τὸ ἔρος νὰ ἀναβῇ τοῦμας!...

Β΄.

(Ἐρχεται εἰς Κρήν.)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Πέτρο, τί φέρεις; τοὺς εἶδες; τί σοὶ εἶπον;

ΠΕΤΡΟΣ.

Ἐρχονται εἰμι μὲ τὸν Εὐμάνθη μας.
(Ὀλίγοι στεγναὶ σιγῆς καὶ συγχετινέσιως.)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Στεγνὰ βήσατε! τὸ μέλλον μας τὸ μέλλον

Ὀλες μας τῆς πατρίδος θ' ἀπορασίση.
Ναί, ἀδελφοί! καθ' ὅσον ἐγγίζ' ἡ ὥρα,
Σταδρῶς τὰ στήθη αἰσθάνομαι νὰ πᾶλλον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἄστυμονοσίας ἀνδρείου εἶναι
Παλμοὶ ἄς τρέμη τὴν ἑσπῆν ὁ Τούρκος!..
(Ἀκούονται τὰ βήματα πλησιέζοντα.)

ΘΡΑΣΥΜΒΑΗΣ.

Προσυχέ! φθάνουν τὰ βήματα ἀκούω!...

ΣΚΟΠΟΣ.

Τίς εἰ; ἀμίλη.

ΦΩΝΗ.

Κρήτη καὶ Λευθερία.

ΣΚΟΠΟΣ.

Ἐμπρός.

ΘΡΑΣΥΜΒΑΗΣ.

Ἐλθόνε. Μᾶς ἔλθον, τίλος πάντων.

Γ΄.

(Φθάνει ὁ Εὐμένιος μετὰ διαφόρων.)

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Ἀδελφοί εἰσι;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Εἰς θάνατον κ' εἰς φλόγας.

(Εὐαγγελίζονται.)

Λάβατε θέσται, ὦ ἀδελφοί, ἔς τὰς πέτρας.

ἔχει ὁ Τούρκος τὰς πόλεις, τὰ πεδία.

Κ' ἔρμει; τοῦ ἔρους τὴν κορυφὴν. Ἐνταῦθα

Ὀμως ἡ αὐρὰ καθαριότερα πνέει.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Τὰ ἔρη εἶναι τῶν ἀστῶν ἡ χάρμα.

Τὰς πόλεις; μόνον αἱ ἐρνήθες οἰκοῦσι...

Ἀλλὰ σπουδαία ἐμάθετε; μὰς εἶπον...

Μήπως ὁ Τούρκος ἔρκασθε διὰ τῶν ὅπλων

Νὰ καταβάλλῃ τὴν Κρήτην ἰφαντάσθη;...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Εὐάντιστα. Ἀπόψε γράμματα ἔλθου.

Γράμματα τοῦ Σουλτάνου, λέγοντα οὕτω:

« Ἐάν οἱ Κρήτες τὰ ἔρη δὲν ἀφήσουν,

« Πίστιν καὶ σέβας ἠμνύοντες ἔς τὴν Πόλιν,

« Διὰ τῶν ὅπλων ν' ἀναγκασθῶν εἰς τοῦτο. »

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Διὰ τῶν ὅπλων! τὸ λέγει ὁ Σουλτάνος;

Καὶ ὁ παῖς του τί λέγει;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Ὅτι εἶναι

Φρονῶν ἀέμας οἱ χρόνοι τοῦ Μωάμεθ,

Τὰ δίκαιά μας περιφρονεῖ, κ' ὑβρίζει,

Καὶ ἀπειλεῖ, ἠμνύων νὰ καταστρίψῃ

Ὅλους, ἀνίστασθε δὲν κλίνομεν ἀρχένα.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Ἐπίσκοπος θὰ γείνη.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

Ἐξόρμη τέχνα

Κρητὸς βραχίων τί εἶναι;

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Θὰ τὸ μάθη.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Αὐτὰ μαθόντες, ἐκράξομεν ἔνταῦθα

Τὸ ἄνθος ἔλας τῆς Κρήτης. Εἰς τὸ ἔρος,

ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ οὐρανοῦ, τὸ δῆμα

τοῦ αἰώνιου Πατρὸς μὰς βλέπει μόνον.

Μόνον τὰ νύκτα τοῦ οὐρανοῦ θ' ἀκούσων

Τὰ σχέδιά μας, κ' οἱ κάμπου θὰ ἰδῶσιν

Ἄφρονες τὸ ἔργον. Εἰσθε τῆς Κρήτης ὄμι

Γνήσια τέκνα;

ΠΟΛΛΟΙ.

Καὶ τίς νὰ ἀμφισβῆλλῃ

Τολμᾷ; ὑπέρχει;... Τὸ ξίφος μας ἀμάσσει

Θέλει τὸν κάμψαι νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Εὐγε, ἀνδραῖοι! τοὺς ἀδελφοὺς μου ἔλας

Τοιοῦτους θέλω. Τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σας,

Ἀστράπτων εἰς τὰ σκόττα, μοὶ λέγει: ἔλθου

Ἡ ὥρα πλέον ν' ἀναγερθῇ ἡ Κρήτη.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

Τί! σέβας; θέλει ὁ Τούρκος; ὦ! θε μάθη

Ὅτι ἡ Κρήτη δὲν τρέμει, δὲν φοβίζεται
Τὰ ἑνωμένα του στήθα.

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Οὐτ' ἐφοβίθη

Ποτί! καὶ μάρτυς τὸ ἔδαφος μας εἶναι.
Πότε μὴ αἶμα δὲν ἐποτίσθη Τούρκων;
Πότε ἀπίστων δὲν ἔπισαν ἔς τὰς μάχας
Ἄπειρα πλάθῃ; Ἐὰν εἰ Τούρκοι σφάζουν,
Σφάζουν γυναῖκας καὶ γέροντας καὶ βρέφη.
Ἄν λησμονῇ ὁ Τούρκος τὰ παρελθόντα,
Ἔστω ἔς ἑλθε, ἔς φέρῃ τοὺς ἀνδρείους
Στρατοὺς του ἔλκου, μὴ σίδηρον νὰ δέσῃ
Ἡμᾶς! κανεὶς μας δὲν θέλει ἀποφύγει;
Νὰ ἀντικρίσῃ τοὺς νέους ἡρώας του.
Ἄν ἀμφισβάλῃ, ἔς δοκιμάσῃ πάλιν
Οἱ Κρήτες τί ἀξίζουσι. Δὲν εἶναι πρώτη
Φορὰ ὁ Τούρκος τὰ ζῆρα μας νὰ φύγῃ.

ΝΙΚΙΑΣ.

Εἰς τὸν ἀγῶνα θ' ἀποδιδώμεν μένοι,
Ἡ βοήθῃς μας κανεὶς θέλει προσβάλει;

ΠΟΛΛΟΙ.

Τί! μὴ ἡ Κρήτη θι' ἑαυτὴν δὲν φθάνει;...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Ἐπιπτα, πέραν ἔς τῶν Ἀθηνῶν, ἔς τῆς Σπάρτης
Τὰ δρε πνέει ἑλευθερίας αἶμα.
Καὶ τί! φρονεῖτε τὰ τένα τῶν ἡρώων
Νὰ λοχμονήσουν τοὺς ἑαυτῶν πατέρας;
Μὴ, πρὸς Θεοῦ! τισούτους βλασφήμευς λόγου
Κανεὶς προφέρῃ! Εἴν' Ἕλληνας, καὶ φθάνει...

ΝΙΚΙΑΣ.

Καὶ τῆς Ἡπείρου τί πράττουσι τὰ τένα;
Τῆς Θεσσαλίας; οἱ Διονῆτες τί κάμνουν;...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Νάρκα θανάτου τὰ μέλα των δευμαῖσι.
Πλὴν, τί μᾶς μέλλει; Ἐὰν ἱκεῖνοι θέλουν
Νὰ ἔναι δοῦλοι...

ΝΙΚΟΜΗΔΗΣ.

Ἄς ἔναι. Ἐγγυάθη
Πρῶτον ὁ δούλος, ἔπειτα ὁ δεσπότης,

Καθὼς εἰ βόας πρὶν τοῦ ζυγοῦ. Ἡ Κρήτη
Νὰ ἔναι δοῦλη δὲν θέλει, καὶ τὸ ζῆρος
ἔλατι, καλοῦσα τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς της.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Λοιπὸν, ὦ ἄνδρες, σῦρον τὴν πρῶτην
Ἐνοπλοὶ πάντας εἰς τὰ στενά του ἔρους
Νὰ εὐρεθώμεν. Ἀπὸ μῆς εἰς ἕλληνα
Ἄπειρα τῆς Κρήτης νὰ ἀκουσθῇ συγχρόνως
Τὸ τυρκοσφῆρου ὁ κρῆτος πυροβόλον.
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ καὶ ΕΝΩΣΙΣ ἢ ΤΑΦΟΣ
Τὸ σῆμαλόν μας, ὦ ἀδελφοί, ἔς ἔναι.

ΝΙΚΙΑΣ.

Ἐλευθερία καὶ Ἐνωσις ἢ Τάφος
Τὸ σῆμαλόν μας ἴστω. Τίς ἀντιπῆναι;...
Ταύτην ἐφοῦντες τὴν ἱερὰν σημαίαν,
Εἰς τὸν ἀγῶνα χεῖροντες ἔς μρεθώμεν.

(Αὐτοθετὸν.)

ΠΑΡΑΘΕΤΑΙΣ,**Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ,****ΣΚΗΝΗ ΚΡΗΤΙΚΗ.**

(Συνέχεια.—Τὸ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Εἶναι ὄρατος ὁ θάνατος, ἐν ἔλθῃ
 εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ ἀνδρῖος
 Φαιδρὸς τὴν βλέπει ἐρχόμενον καὶ χεῖρα
 Ἀγγέλιος βλέπει, τὴν στέφανον τῆς δόξης
 Ἐπάνωθεν τοῦ κρατοῦντος νὰ προσμένουν.
 Τρεῖς αὐτοῦ ἐκείνος, ὅστις ἔσ' τὴν μάχην
 Ἰπὲρ περὶδος κέσῃ. Ἡ ἱστορία
 τὸ ὄνομά του εἰς ἱερὰς σελίδας
 Ἐὰν ἀναγράψῃ. Τὰ τέσσαρα τῶν ἐν μέσῳ
 Ἰπερῆραυς τοῦ πλάτους ἢ βαλίζων,
 Ὅτι ἔσ' τὰς φλέβας αὐτῶν τὸ αἷμα βῆαι
 Ἐκείνου ὅστις ἔσσαι τὴν πατρίδα.

ΝΙΚΙΑΣ.

Ἐπιτα, παῖα, ἐν ἰσχυρίῃ, δόξα!...

Ὅπότεν γέρον' εἰς τοὺς δρόμους θὰ βαλίζῃ,
 Θάβει θαιμάζων τὰ τρέμοντά του μέλη
 Ἀπὸ καὶ ἔγερνός... .

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ.

Ναί, ἀδελφοί μου!

Τίνος καρδίᾳ δὲν φλέγεται καὶ μόνον
 εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην; Ποιοὶ ἀνδρῖοι;
 Ἀνυπομόνως τὴν ἄραν δὲν προσμένει
 ἵνα ὄραση ἔσ' τὰς φάλαγγας τῶν Τούρκων; ...
 Εἶναι πολλοὶ οἱ Τούρκοι; Πολλοὶ ἔσ' ἔναι.
 Στάθη ἀνδρῖων τὰ πλάτη δὲν φερούσι...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

Ναί, πιστευσέ το' δὲν βλέπομεν τὴν ἄραν
 Μὴ τοὺς τυράντους ἡμῶν νὰ μετραθῶμεν.
 Ἄς φέρουν ὅπλα ἀκρωλεῖα καὶ νῆα.
 Τὰ ὅπλα θέλουν καὶ χεῖρας καὶ καρδίαν.
 Διὰ ἡμᾶς τὰ φέρουν. Ἀνὴρα στίχῃ
 Ἠγρωμένον δούλων, πῶς θὰ τολμήσουν
 Ὄφιν ἀνδρῖων καὶ ν' ἀντικρύσουν μόνον;
 Δουλεύουν ὅσοι θέλουν νὰ ἦναι δούλοι.
 Σπᾶ ὁ ἀνδρῖος τὰ σίδερα, καὶ ἔξω

ρίπταται, φλόγῃ καὶ θάνατον σκορπίζων.
 Ὁ δειλὸς τρέμει, τὴν στρογγυλὴν τῆς σφαίρας
 Ἀκούων μόνον' ἀλλ' ἔχῃ ὁ ἀνδρῖος.
 Ρίπταται αὐτοῦ ὅπου φρικτὴ ἡ μάχη
 Ἀνάπτει, καὶ τὴν νίκην μετὰ τῆς δόξης
 Νὰ κερυθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ βαλίζει.

ΝΙΚΙΑΣ.

Ἀκούσι ταῦτα. Ν' ἀποσυρθῶμεν πρέπει,
 Ὅπως ἐτοίμους μᾶς εἶδη ἡ προῖα.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ.

Ὅχι, ὦ γέρον' κενεῖς, κενεῖς μὴ φύγη,
 Πρὶν ἢ ἔσ' τὸν Πλάστην ἰδῶ προτιυχθῶμεν.
 Μὴ λησμεθῶμεν τὸν ὄμωτον προστάτην,
 Ἐκείνον ὅστις τοὺς ἀσθενεῖς ὤφεται,
 Τοὺς ἀλαζόνες καὶ φαύλους καταβάλλων.
 Ναί, ἀδελφοί' ἔσ' ἐκείνον ἄς ὀρμισθῶμεν,
 Ἡ Δευθέρην νὰ κάμωμεν τὴν Κρήτην,
 Ἡ νὰ σπαγῶμεν. Ἡ ὑπαρξίς τῶν δούλων
 εἰς τὸν Θεὸν μᾶς εὐπρόσδεκτος δὲν εἶναι.
 Ὄφιν, ἀκτίρμων, τὸν ἔρκον μᾶς θ' ἀκούσῃ.

ΑΠΑΝΤΕΣ.

Νὰ ὀρμισθῶμεν, νὰ ὀρμισθῶμεν ὅλοι.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ.

Θεὸ τῶν ὀντων, τῶν ἀδυνάτων Πάτερ,
 Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπιβλεψὼν καὶ ἴδε.
 Τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων ἀχνίζει ἐτι
 εἰς τὰς ἀραιὰς τῆς Κρήτης παιδιάδας.
 Τετρακοσίων ἐτῶν ζοφῶδες σκότος,
 Ἀκολασίαι καὶ ἄρπαγαι καὶ μίση
 Καταπιβύζουσι τὸν ἐλακτὸν λαόν σου.
 Αἱμάτων, ὄχι, δὲν μᾶς ὄθει ἔς τὰς μάχας
 Βδελυρὸς ἔρουσ' ἀλλὰ ἐλευθερίας.
 Καὶ αὕτη εἶναι πρωτότοκός σου Κόρη.
 Ὑπερ πατρίδος νὰ φρονεθῶμεν ὅλοι
 Ὁμνῶμεν ἐνταῦθα. Καὶ ἂν κανεὶς μᾶς
 Στρέψη, ἢ βίψη τὰ ὄπλα, ἢ μὲ Τούρκον
 Κάμη συνθήκας φιλίας καὶ εἰρήνης,
 Πρὶν ἐλευθέρᾳ ἢ Κρήτῃ ἀναλάβῃ,
 Κατηραμένος ἔστω. Νὰ κατακαύσουσι
 Τοῦ οὐρανοῦ αἰ φλόγαι αὐτῶν, τὰ τίνακα,
 Τῆς γενεᾶς του ὅλην. Ἄτιμος μόνον
 Ἡ μνήμη του νὰ μένη.

ἈΠΑΝΤΕΣ.

Εἶθε, τρεῖς εἶθε!

(Βροντῆ.)

ΕΥΜΕΝΙΟΣ.

Βροντῆ. Ὁ Πλάστης τὸν ὄρανον μᾶς ἐδίχθη.

=

Δ΄.

(Φθάνει εἰς νῆος περιεστειλημένος ἐπὶ τὸς μαρτύρου.)

ΝΕΟΣ.

Νέος τὴν ἡλικίαν, κ' ἐγὼ μαζὶ σὲς
 εἰς τὴν πατρίδα προσφέρω τὴν ζωὴν μου.
 Ἀληθὴς, ὅτι βραχίονας δὲν φέρω
 Ἐξουκαχμένους καρδίαν ἔμωσ πλῆρη
 Εὐγενούς τόλμης. Φαῖδρον θὰ μὲ ἴδῃτε
 εἰς τὸ πλευρὸν σὲς τὸ αἷμά μου νὰ χύνω.
 Νὰ μὲ δαχθῆτε ἐλπίζω, καίτοι νέον,
 εἰς τοὺς κινδύνους, ἔς τὰς μάχας σύντροφόν σὲς.

ΝΙΚΙΑΣ.

εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης τίς τοὺς νέους
 θὰ ἀμποδίση νὰ δράσωσιν; ἔκείνος;

εἶναι προδότης. ἔκείνος εἶναι Τούρκος.
 Ἐμὰ, ἡ χεὶρ μου τρέμα. Ποτὲ ἢ σπαίρη
 δὲν πίπτει ὅπου τὴν ἀποστέλλει τ' ἔμας.
 Ἀλλὰ οἱ νέοι! ἔκείνους ἢ πατρίς μας
 Σήμερον ἔχει καὶ στήριγμα κ' ἐλπίδα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΤΑΟΣ.

Οἱ πλείστοι ἔμωσ αὐτῶν, βεβουλισμένοι
 εἰς τὰς τρυφάς, τὴν μάχην φαύλουν, τρομάζουσι.

ΝΙΚΙΑΣ.

Πταίνουσιν οἱ πατέρες. ἔκείνοι εὐπω
 τοὺς ἀνατρέφουσι... Τίς μου ν' ἀποφύγη
 τὴν μάχην!... ὄχι... Ἐγὼ, μ' αὐτὰς τὰς χεῖρας
 τὴν κεφαλὴν του θὰ ἔκοπτον. Ἄτιμος
 Πατὴρ νὰ ἔμαι, ὄχι, ποτὲ δὲν θέλω.
 Τὸν ἂν εἶχον, θὰ ἔβλαπτον...

ΝΕΟΣ.

Δὲν ἔχεις

Τὸν, ὦ γέρον; Λοιπὸν τίς εἰς τὰς μάχας
 θὰ μένη εἰς τὸ πλευρὸν σου, νὰ σὲ στηρίξη;...
 Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πατέρα' εἶμαι μόνος.

Τὸν μὲ θύλεις;

ΝΙΚΙΑΣ.

Τὸν! τί εἶπες, νῆς;

Ἀπορροῖζεις νὰ κόψης τὰ πτερὰ σου;

Ἐν πτώμα 'ς τὴν ζωὴν σου νὰ δίσσης θύλεις;

ΝΕΟΣ.

Τὸ θέλω.

ΝΙΚΙΑΣ.

ἔγωγ' υἱὸν μου σ' ἀνομάζω.

Εἰς τοῦ πατρὸς σου λοιπὸν ἔλθε τὰ στήθε,

ἵνα σὲ σφίξῃ ... Ἄλλὰ τί ἔχεις; τρέμεις;

Φύγε' υἱὸί μου αἱ τρέμοντες δὲν εἶναι

βλάπεις νὰ τρέμω ἐγώ; Νὰ μὲ σπυρίζῃς

ἦθελαι εἰς τὰς μάχαις; ... Τένον δειλίας!

Ἄκομη αἶμα ποταμῶν νὰ ρέῃ

δὲν εἶδες' ὅπλα δὲν ἔκουσις ἄκομη

κλαγγὴν καὶ κρότου; θρονάωντων τελεθῶλων,

καὶ τρέμεις; φύγε, υἱὸν μου δὲν σὲ θέλω...

Ἄλλὰ τί κρότεις τὸ πρόσωπον; τὸ αἶμα;

θύλεις; νὰ κόψῃς; φοβῶσαι καὶ τὰ σάβη

Μὴ σὲ ἰδῶσιν; ὄχι' ἔλθε, ἀνίσως

ἔρωθης νὰ ἰδῶ... Ἄλλὰ τί βλέπω;

Ἐλάνε! ... εἰς ποταμὸν ἔρκεν τὸ τρέμα;

Ἐλθε 'ς τὸ ἔρος; Τί θέλεις; λέγε.

ΕΛΕΝΗ.

Πάτερ,

Ἐρχόμεν νὰ σὲ εὔρω. Σ' εἶδον ν' ἀρίνης,

παρὰ τὰ εἰθισμένα, νίκαι τὸν οἶκον,

κ' ὑπάπτεισα ἀμέσως. Ἀνασυχία

Μὲ ἔρωγα. Σ' τὰ στήθε ἔκουον βράζον

τὸ καρδὸν μου αἶμα. Ἄ! νὰ μὲ ἔρακι

ἄνδρ!... Σ' τὸν κόπον μου τόσκι καὶ τόσκι ἔλθον

ἔπιρ πατρίδος τὴν μάχησαν ζωσθεῖσαι.

Ἄνδρ ἐνδύθην, κ' ἔτραξα νὰ σὰς εὔρω.

Σὰς εὔρον, τίλος, καὶ μεθ' ὑμῶν θὰ μείνω.

Ἐν νὰ τρέμω μὲ εἶδες, μὴ δειλίας;

Ἐκλάδης τρέμας ὅτι ἐκείνος ἦτο.

ἔτραμον μόνον μὴ μὲ γνωρίσῃς' μήπως

δὲν μὲ ἀρήσῃς εἰς τὸ πλευρὸν σου, πάτερ,

νὰ ἀποθάνω. Τώρα, ἰδὲ, δὲν τρέμω.

ΝΙΚΙΑΣ.

Ναρκὸσπία! ἴσπια εὐφροσπία!

Προκαλῶ τώρα τὸν θάνατον, ἄς ἔλθῃ

θύγατερ φίλη, νῆαν ζωὴν μοι δίδεις.

Ν' ἀναγεννᾶται 'ς τὰ στήθε μου ἡ τόλμη

τῶν πρῶτων χρόνων αἰσθάνομαι. Τῶν Τούρκων

τὰς μαριάδας, τοὺς στόλους, τὰς μανίας,

Περσικῶν, διότι, ἂν ἀποθάνω,

ἀσθενὴ ὄντα τὸ χῶμα νὰ βαρύνουν

δὲν καταλείπω, οὔτε υἱὸς ἀνάνδρου.

ΕΥΜΕΝΙΟΣ.

Εὐγενὴς κόρη! ταχύπτερος ἡ φύξις

ἀπὸ τὴν μίαν ἄχρι τῆς ἄλλης ἄρας

τοῦ κόσμου θέλει τὸ δνομά σου φέρει,

νὰ κατασχόνῃ τοὺς χαίμας, τοὺς ἀνάνδρους.

Ὁ ἀδελφοί, θαρραῖτε! ἔθνος τοικύτας

ἔχον γυναίκας δὲν θ' ἀποθάνῃ δούλον.

Ἄς ἀρυσθῶμεν ἐκ ταύτης νῆον θάρρος.

Ἢ νὰ ἰδῶμεν τὴν Κρήτην ἐλευθέρην,

Ἢ ἔλους νὰ καλύψῃ ἰνδοξος τάφος.

ΑΠΑΝΤΕΣ.

Ἢ νὰ ἰδῶμεν τὴν Κρήτην ἐλευθέρην,

Ἢ ἔλους; νὰ καλύψῃ ἰνδοξος τάφος.

ΚΑΛΕΑΝΘΗΣ.